

O basové kytare, Niagare a muži, který měl být zapomenut

Napsal uživatel Lucy Nováková
Čtvrtek, 26 Červen 2008 04:00

Víte, jak vypadá basová kytara? Teď si mnozí ťukají na čelo, co to zkouším. Jasně, to je ta s plným tělem bez ozvučného otvoru, má 4 - 5 strun a bez comba nehraje. Většina kapel ji má v nástrojovém obsazení, jelikož nahrazuje klasický kontrabas a je skladnější. A co když ne?

Začnu z jiného konce. "Severomoravský betlém" - městečko Štramberk - kromě hradu Trúby a perníkových uší (prý useknutých Tatarům) proslulo i festivalem Dny klasické kytary - letos se konal již XIII. ročník. Kromě přednášek a interpretačních kytarových soutěží nabízí i večerní koncerty pro širokou veřejnost.

První měl v režii **Rostislav Coufal**, kapelník souboru [Bohemian Guitar Orchestra](#), tělesa složeného pouze z kytar. V nezvyklém obsazení vystříhnou cokoli, od klasiky jako Vivaldiho či Bachovy koncerty pro housle, klavír a orchestr, přes Chačaturianův

Šavlový tanec

a Bizetovu

Carmen

, až po žhavé španělské rytmy. K tomu ovšem potřebují pro plný zvuk i kytary basové a tenorové. Oba druhy se liší od těch běžných hlavně velikostí a laděním. Basové mají mohutná těla, luby dvakrát širší

než klasické, zvuk o oktávu níž, tenorové naopak připomínají dětskou hračku, velikostí se blíží spíš mandolíně a ladí se o oktávu výš. Že koncert vážné hudby nemusí být smrtelně vážný, předvedl kapelník změnami programu i hledáním not s vtipnými komentáři. Očekávaný vrchol večera - premiéra skladby

Štramberská ouvertura

, složené přímo pro festival Štěpánem Rákem. Zvuky boje pod Trúbou autor vyjádřil tahem kávových lžiček po strunách. Po předvedení osobně přišel poděkovat, jelikož, jak sám přiznal, poslední úpravy probíhaly ještě před třemi dny a vše se skvěle povedlo. Jedna z umělkyň si lžičku i nechala slavnostně podepsat. Pokud vám připadá, že se to na zdejší server nehodí a kytara je slabým oslím můstkem, snad vezměte za vděk alespoň druhou půlkou.

Večer druhý - premiéra pořadu Pocta Eduardu Ingrišovi s podtitulem **O muži, který měl být zapomenut**. Životní

příběh muzikanta, skladatele, cestovatele, kameramana a fotografa, ve světě slavného, u nás málo známého, převyprávěl

Alfréd Strejček

. Prvními tóny instrumentálně upravené slavné

Niagary

nás do děje vtáhlo duo

[Štěpán Rak](#)

a

[Jan - Matěj Rak](#)

. Ano, jen díky tomuto hitu z operety

Tramenské milování

, kde si zahrála i tehdy šestnáctiletá Ljuba Hermannová, většina registruje skladatele 61 operety a přes 600 písniček.

Talentovaný hudebník Eduard Ingríš se již ve věku 23 let stal nejmladším dirigentem v Praze.

Pomohl zaranžovat a upravit Jaroslavu Vejvodovi jeho *Modřanskou polku*, avšak spoluautorství muzikantská čest velela odmítnout, jelikož skladba byla ve skutečnosti foxtrotem. Obešla ho tak světová sláva hitu

Šk

oda lásky

. Ingríš sice na přání rodičů studoval přírodovědu, avšak prchl ke své životní lásce - hudbě.

Spolužákem na konzervatoři mu byl Jaroslav Ježek. Jasná Matějova parketa - diváci bez dechu poslouchali mistrovské provedení

Tmavomodrého světa

i

Bugatti stepu

.

Rozesmutil nás příběh písně *Když odejde děvče*, proslavené tím, že si ji přál zahrát párek milenců, který vzápětí padl pod výstřely. Děj plul písničkami dál přes oceán, kam Ingríš po válce emigroval. Peruánské období přineslo ocenění za fotografie z džungle a napodruhé i úspěšný pokus potvrdit teorii Thora Heyerdahla o stěhování do Polynézie na balsových vorech, kde Kantuta II v r. 1959 šťastně přistála. Poslední desetiletí svého života E. I. strávil ve Spojených státech a vzpomínku na vlast vtělil do písně

V

yznání Praze

. Ta zazněla premiérově z magnetofonu. Paní Nina Ingríšová nahrávku pro tuto příležitost osobně doručila a vzápětí i vstoupila na pódium poděkovat umělcům za krásné překvapení, kterým pro ni tento večer byl. Obecenstvo ji pozdravilo potleskem vestoje.

Nešlo nevzpomenout přítele ze Skautu - Jaroslava Foglara. Zazněla slova Rikitana o nestárnoucích klucích, k nimž Ingríš srdcem, odvahou a touhou po dobrodružství rozhodně patřil. Emocemi naplněný sál si pochopitelně žádal přídavek - co jiného mohlo zaznít, než *Niagara*

odzpívaná sborem všech přítomných? Když ani ta nestačila, přidal ještě J. M. Rak

Dva roky jezdím bez nehod

jako vyjádření klukovského obdivu a pozdrav dalšímu hostu - Karlu Lopraisovi.

Po celou dobu jsem si v přívalu dojmů ani neuvědomila, že na pódiu chybí ještě avizovaný František Vlček, který se z pracovních důvodů nemohl dostavit. Snad příště - doufejme, že příště bude. Zatím sice další představení plánována nejsou, ale byla by škoda, kdyby se premiéra stala i derniérou. Možná v rodných Zlonicích?